

Tu, tota sola?

«No em fan por ni els cingles, ni els senglars ni els turmells trencats: em fan por les persones que no et miren directament als ulls»

Caminar sola per la muntanya mitjana (bàsicament Collsacabra) que és el que faig el 80% de les vegades, genera tota mena de comentaris entre la gent que em trobo i també entre la gent amb qui ho comento. El més freqüent comença amb un ?I vas sola??, i a continuació s'embolica amb altres preguntes del tipus ?I no tens por??. o bé amb afirmacions benintencionades de l'estil: ?No ho hauries de fer. Imagina't si et fas mal?, o bé ?No es pot sortir a la muntanya tota sola?. Quan demano per què, em responen, que per ?qualsevol cosa? que em pugui passar.

Desgranant el ?Qualsevol cosa?, jo, que soc novel·lista, m'imagino tota mena d'escenaris terrorífics: rellesco i em dono un cop al cap, em quedo inconscient i no em troba ningú durant ves a saber quantes hores; m'estimbo per un cingle i em mato; m'ataca un senglar perquè m'ha confós amb una tòfona; un caçador em dispara per equivocació; em trenco un turmell i el telèfon em cau i em queda lluny i no hi arribo per trucar al 112; un cabirol s'envalentona amb mi, em clava les banyes i m'aixeca enlaire com un trofeu...

Sí, em pot passar ?qualsevol cosa?, és cert (bé, potser l'escena del cabirol és una mica agafada pels cabells). Però qui m'adverteix de tot això, oblida unes quantes coses: La primera, que la muntanya de prop de casa és la muntanya de prop de casa. Vull dir que la conec força bé i que té els perills ben a la vista (com ara els cingles).

Si anés sola a l'alta muntanya, em tindria jo mateixa per una temerària i no estaria escrivint aquest article. Però la muntanya mitjana és una altra cosa. A mi perdoneu-me, però penso que hi ha molt més perill en un carrer fosc d'una ciutat, o en un parc urbà o a la terra baixa. Perquè allà hi arriba gent que de vegades no té les intencions gaire clares. En canvi, a la muntanya no hi arriben perquè els costa massa esforç. I a mi, sabeu què? No em fan por ni els cingles, ni els senglars ni els turmells trencats: em fan por les persones que no et miren directament als ulls. I allà a dalt, d'aquestes no n'hi ha.

La segona, que qualsevol que em conegui sabrà que soc la reina de la prudència, que vaig més que preparada i que mai m'acosto a un cingle més del que és necessari, duc rellotge, mapes de situació, armilla refractant, i un xiulet (ep, amb el codi morse de SOS ben apuntat, per si calgués). I sempre deixo dit on vaig.

La tercera, que caminar amb algú sempre és un plaer, però caminar sola no es paga amb res. És passejar pel jardí de les delícies, sentir i olorar la natura en essència, pensar en el que hi ha hagut i en el que vindrà, desllorigar pensaments que han estat entortolligats tota la setmana. Això, acompanyat no es pot fer (es poden fer altres coses, és cert, però no aquesta). Caminar sola per a mi és el millor que hi ha ara a la vida, juntament amb l'escriure, que també faig sola. I com que només n'hi ha una, de vida, no m'ho penso perdre per res del món. Em sap greu.

Voldria dir que no he sentit mai que es fes aquest comentari a un home que camina sol. Hi ha un amic caminador que em diu que sí, que també l'hi diuen. Bé, deu ser una excepció. Suposo que ell, com qualsevol altre home que vagi sol, també es pot trencar el turmell i pot estimbar-se i també li pot passar de tot. Però jo no he vist que s'estili gaire demanar a un home si va tot sol pel món mirant-lo amb cara d'estupefacció com la que observo en els que m'adverteixen a mi de tots els perills que hi ha a la muntanya, on no puc anar jo, tota sola, perquè soc una dona i potser no sabria ni trucar al 112 si em calgués. Perquè si no és per aquesta raó, francament, no ho entenc.